

Räddda hästarna!

Christine Pullein-Thompson

Rädda hästarna!

Christine Pullein-Thompson

 SAGA
EGMONT

Christine Pullein-Thompson

Rädda hästarna!

Saga

Rädda hästarna!

är översatt från engelska av Ingalill Behre efter

The Open Gate

Omslagsfoto: Carlos "Grury" Santos via Unsplash och
Shutterstock

Copyright © 1974, 2018 Christine Pullein-Thompson och
SAGA Egmont, an imprint of Lindhardt og Ringhof A/S
Copenhagen

All rights reserved

ISBN: 9788711784174

1. E-boksutgåva, 2018

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för
annat än personligt bruk får enbart ske efter
överenskommelse med Saga samt med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är ett förlag i Lindhardt og Ringhof, ett förlag inom
Egmont-koncernen

1

Sommarlovet börjar

Det var sommar igen och turisterna hade redan börjat komma till den lilla badorten vid kusten. På ridskolan i närheten var ponnyerna beställda för flera veckor framåt. Den låg i utkanten av ett gruvdistrikt och överallt såg man dammiga slagghögar sticka upp mot skyn.

Ingenting särskilt hade hänt under vintern som gått, utom förstås att ridskolegänget hade blivit ett helt år äldre — och klokare får man hoppas.

Stella var den första som hoppade av bussen utanför ridskolan. Klockan var inte mer än sju på morgonen och det var sommarlovet's allra första dag. Nu är jag ledig i sex långa härliga veckor, tänkte hon. Jag kan vara på ridskolan hela dagarna om jag vill.

Stellas mamma var änka och arbetade borta mellan nio och sex.

Stella hade kort, rakt hår och en liten uppnäsa. Hennes livs intresse var hästar och det var hennes stora sorg att hon inte hade råd att rida mer än en gång i veckan. Men många gånger fick hon förstås rida ändå, till exempel när ponnyerna skulle ut på bete eller till smeden för att skos. Hade hon riktig tur fick hon rycka in och rida en ledig ponny när någon elev lämnade återbud till en lektion i sista stund.

Nu fick Stella syn på syskonen Jessica och James Allcott som kom gående från andra hållet.

— Titta! Där är ju Stella redan. Kom, vi springer så att vi hinner före henne! ropade den mörkhåriga James till sin syster och satte fart mot ridskolan.

James är sej lik, tänkte Jessica. Alltid ska han vara först.

Jessica Allcott hade glasögon och kortklippt hår. Hon var alltid nätt och prydlig och vad hon än gjorde såg hon nykammad och nytvättad ut. Till skillnad från sin bror var hon lugn och sansad. Hon brydde sig inte om att springa utan fortsatte lugnt att gå. Vi var här i lördags och fick rida gratis då, tänkte hon. Det är faktiskt inte vår tur i dag också.

Audrey Lewis, ridskolans ägarinna, höll på att sopa stallgången när barnen kom in på gårdsplanen. Hon tittade ut genom halvdörren och log.

— Hej! Så tidigt ni kommer, hälsade hon. Kan ni hämta ponnyerna i bortersta hagen åt mej? Grimmorna hänger i sadelkammaren.

— Visst, svarade Stella. Tjing för Pinoccio!

De tre systrarna Fischer ropade i munnen på varandra när de sprang sista biten.

— Det är min tur, för du fick rida gratis sista gången vi var här, hördes Marias gälla röst. Fy katten, vad du är dum och ...

— Skrik inte så! Du hörs över halva England, sa Anne. Man får ju skämmas för dej.

Anne hade ofta önskat att hennes familj skulle vara lite mer — normal. Maria var högljudd och livlig och ville alltid vara med där det hände saker. Barbara, den äldsta systern, däremot, gick gärna för sig själv och drömde. Pappa Fischer var konstnär och bara det var ju ovanligt. Mamma Fischer var den bästa mamma som fanns, men hon hade långt hängande hår och lugg. Anne kände ingen annan mamma som hade håret så.

Barbara hade en väska i handen och i den hade hon ritblock, pennor, färglåda och penslar. Hon tänkte inte alls kämpa för att få en gratislektion i dag, utan skulle i stället sätta sig ner och försöka måla av stallet. Det var en sak som hon hade gått och tänkt på i flera månader och nu skulle det äntligen bli av. Det är nåt visst med alla stall, men det här är alldeles särskilt fantasieggande, sa hon till sig själv. Jag tänker måla av det och hänga upp tavlan på min vägg så att jag kan titta på det också när jag inte är här.

Flickorna Fischer var mörkhåriga och blåögda alla tre. De var klädda i urblekta bomullsskjortor, gymnastiskor och lappade ridbyxor. Ända till helt nyligen hade familjen haft ganska ont om pengar, men så plötsligt hade de fått gott om slantar att röra sig med. Deras far hade »slagit igenom» som det heter, och hans tavlor hade haft stor framgång på en utställning i Amerika. Han hade velat köpa ny ridutrustning till sina flickor, men de ville inte det. De tyckte inte att blanka ridstövlar och välskurna jackor passade i Audreys stall.

För en del av pengarna hade familjen emellertid låtit bygga om den gamla villan där de bodde. Köket hade moderniserats, väggar slagits ut, och nya rum byggts till så att flickorna nu hade var sitt stort, och trevligt rum.

— Vi behöver inte ha så bråttom, sa Anne när de kom in på ridskolans gård. Stella och James och Jessica är redan här.

— Hej! hälsade James och svängde med en grimma. Kom med och hämta ponnyerna. Men vi har redan tjingat för Pinoccio, Dolly och Ticko, så ni får ta de andra.

— Vi kommer, svarade Barbara. Audrey, får jag lägga mina målargrejor i sadelkammaren så länge?

Ivor hjälpte sin mamma att torka disken.

— Så där ja, nu är det färdigt, mamma. Kastrullerna brukar du ju ta själv. Jag går till stallet nu. Är det nåt du vill att jag ska handla på vägen hem?

— Ja, tack. Gå in till slaktarn och köp ett halvt kilo köttfärs, är du snäll.

Ivors far var gruvarbetare och hade redan gett sig i väg till sitt skift. Och hans syster skulle också snart ge sig i väg. Hon jobbade på en damfrisering i staden.

Ivor satte in den sista koppen i skåpet, tog pengarna som hans mamma gav honom och sprang ut ur huset. Han drog djupt efter andan. Härligt! Näsan blev full av sommarlovsdofter, tång, salt hav och sol. Jag undrar om vi får lika kul i år som vi hade förra året, tänkte han. Men det kan vi inte, för då var det toppen! Eller var det inte det? Konstigt, men så här efteråt minns man bara det trevliga och glömmer bort det tråkiga.

— Hej, Ivor! sa Audrey Lewis och tittade ut genom sitt köksfönster. Så bra att du också kommer tidigt. Du kan kila efter de andra ner till hagen och hämta hästarna. Det behövs en man till.

Ivor kände sig plötsligt nästan löjligt lycklig och han var glad att ingen kunde läsa hans tankar. Han tyckte så mycket om det här stallet och han älskade lukten av hästar och hö. En gång när han hade varit dum nog att tala om detta för sin syster hade hon gapskrattat. »Lukten!» hade hon sagt. »Hästar luktar ju bara gödsel och svett! Nej, tacka vet jag då mitt eget yrke. Där kan man verkligen tala om väldofter.» »Yrke!» hade Ivor föraktfullt svarat. »Att klia folk i håret är väl inget yrke? Det är bara nåt som tjejer gör innan dom gifter sej.»

Systemen hade blivit rasande och inte talat till honom på flera dagar.

Också föräldrarna hade visat sig litet misstänksamma när han först började tala om att han ville bli jockey, men

nu hade de äntligen fått klart för sig att han menade allvar. Tack vare Audrey hade han skaffat sig värdefulla kontakter och halvt om halvt fått löfte om att börja praktisera på ett kapplöpningsstall så snart han hade gått ut skolan.

De var nu sju stycken som begav sig ner till hagen där ponnyerna gick om nätterna. Det var en härlig klar sommarmorgon och fiskmåsarerna svävade i skyn. Barnen sprang neråt gatan där en hel del nya hus hade vuxit upp sedan förra året. De kunde höra hur väckarklockorna ringde och såg fönster slås upp för att släppa in den friska morgonluften. Mjölkbilen kom och ställde rader av vita flaskor utanför de blänkande nya dörrarna.

— Usch, sa Barbara. Jag gillar inte moderna hus. Det är för mycket glas och betong.

— Jag tycker de är alla tiders, svarade James. Många av de här villorna har egna swimmingpooler och det gillar då i alla fall jag.

Vid slutet av gatan måste de gå över stora landsvägen och sedan in på en smal stig som slingrade genom ett område med björnbärssnår. Daggdroppar glittrade på vartenda blad.

— Jag skulle vilja bo ovanför ett stall, sa Stella som bodde i en lägenhet och delade badrum med familjen i våningen under. Tänk, att få vakna varje morgon av hovtramp och hästgnägg.

Nu stannade James och stirrade förvånat ner i marken.

— Vad är det? Har du hittat nåt?

— Ja, det kan man säga. Spår efter motorcyklar. Det har kört en motorcykel på vår stig!

— Grinden är öppen! skrek Maria som var ett gott stycke före de andra. Titta!

De stannade förvånat. Vem hade öppnat grinden?

— Men ... Hästarna? Har hästarna tagit sej ut från hagen? undrade Barbara.

— Hur i all sin dar kan det här hänga ihop? Audrey hade ju hängt en järnkätting om stolpen och grinden så att inte hästarna ska kunna puffa upp den själva. Det måste vara nån som har öppnat grinden på pin kiv. Turister kanske. Hela stan börjar bli full av turister nu.

Ivor kände en klump i halsen när han tänkte på att någon av hästarna kanske hade blivit skadad. Järnvägen låg ju alldeles intill! Men så försökte han tala förstånd med sig själv. Det tjänade ingenting till att inbilla sig en massa hemiska saker, ponnyerna gick säkert och betade i godan ro i någon annan hage där gräset såg mer inbjudande ut.

— Tänk om vi inte hittar dem, vad ska Audrey då ta sej till? undrade Jessica. Varendra lektion är fullbokad hela dagen. Hon kommer att förlora massor av pengar.

James följde hela tiden spåren efter motorcykeldäck. Här och där hade föraren tydligen tvärbromsat för det var fullt av slirande avtryck i den mjuka marken. Varför hade han farit fram så på en slingrande stig som bara ledde till en hästhage?

— Titta! Där är Ticko i alla fall! ropade Maria.

— Och Frosty står lite längre till vänster. Men de andra då? Ser ni dem? frågade Jessica.

— I dungen kanske. Barbara försökte låta lugn.

Hagmarken sluttade svagt ner mot en liten bäck och på andra sidan bäcken fanns järnvägsspåren. Ticko och Frosty stod nere vid vattnet. De tittade upp och spetsade öronen när de hörde barnen komma. Men så satte de av i galopp.

— Det ligger en tom läskedrycksflaska vid grinden, sa Jessica. Här har tydligen varit party i natt.

— Var kan de andra hästarna vara? Maria var mer upphetsad än vanligt. Den som öppnade grinden skulle skjutas!

Det här sommarlovet börjar då sannerligen illa, tänkte Barbara. Mina målargrejer får säkert ligga oanvända i

sadelkammaren hela förmiddagen. Men strunt i det, bara vi hittar hästarna.

— Vi måste titta efter på järnvägsspåret, sa Ivor dystert.

— Snack! Järnvägsspåret, varför just där. Du menar väl inte att ... Nej, Ivor! Nej, inte det.

Nu tyckte Anne att fantasin skenade i väg för långt med hennes kamrater. Det får vara nån måtta, tänkte hon och harklade sig.

— Hör på nu, allihop! Det första vi måste göra är att få tag i Ticko och Frosty innan de också ger sej i väg.

Barbara, spring bort och stäng grinden, sa Anne med fast röst.

— Hur många hästar är försvunna egentligen? frågade Stella. Är några kvar i stallet eller var de ute allihop?

— Det är fem som är borta, svarade James.

— Titta på Ticko så han ser ut! ropade den livliga Maria och började springa mot den lilla svarta ponnyn. Det hänger stora kokor av lera på benen och ryggen är randig av svett.

— Vad i all sin dar kan ha hänt?

— Den som visste det ändå.

Maria, som nu hade hunnit fram till de två ponnyerna, fick en ny chock när hon såg närmare på Frosty.

— Han är skadad! skrek hon. Han har blod på benen!

James tänkte på motorcykelspåren och kokade av ilska.

— Det här är botten, sa han. Det kan betyda slutet för ridskolan. Stackars Audrey. Men man ska så klart inte ge upp. Två av oss får försöka ta Ticko och Frosty och leda hem dem. Resten får dela upp sej i lag och gå ut och leta.

— Tjing för att stanna här! ropade Stella och Maria på en gång.

— Nån får gå tillbaka genast och berätta vad som hänt för Audrey, sa Anne.

— Ja, gå du, svarade James. Men skynda dej.

Stella och Maria hade sakta börjat gå mot de nervösa ponnyerna. De talade lugnande till dem och sträckte fram en handfull havre för att försöka locka dem till sig. Grimmorna höll de i beredskap bakom ryggen.

Ivor kände sig nästan förlamad av oro och han tyckte gång på gång att han såg Pinoccio ligga död på järnvägsspåret. Han gnuggade sig i ögonen för att bli av med den hemska synen.

— Vad jag avskyr motorcyklar, suckade han.

De fyra som skulle ge sig ut för att leta klättrade över grinden, men stannade utanför och tittade på marken. Det fanns gott om skvallrande spår. I gräset syntes fotavtryck, James petade till ett tomt cigarettpaket med tåpetsen och Barbara hittade en fimp som var röd av läppstift. Jessica sparkade in en trasig flaska i ett björnbärssnår.

— Det verkar som om en hel liga av både grabbar och tjejer har varit i farten, konstaterade Ivor.

På stora landsvägen flöt en jämn ström av bilar, fullastade med glada människor. Förmodligen var det semesterfirare som skulle ner till kusten för att bada.

Barbara stirrade på sina daggvåta gymnastiskor som om hon aldrig hade sett dem förr.

— Vad ska vi göra nu? frågade hon. Ska vi dela upp oss två och två och gå åt var sitt håll?

— Ja, det blir väl bäst. Om du och jag går inåt stan, så kan Ivor och Jessica titta runt golfbanan och nere vid stranden längre bort.

Ivor kände att han måste göra något genast om han inte skulle bli galen och han började springa fort. Jessica följde efter. Vi skulle ha haft en hund, tänkte han. En riktigt skarp och säker spårhund, det hade varit toppen just nu. Han kastade en blick över axeln på Jessica, men när han såg att hennes glasögon var dimmiga av tårar vände han sig häftigt om igen.

Anne gick med bestämda steg mot ridskolan för att rapportera för Audrey. De andra är rädda, tänkte hon. Jag är inte rädd, men jag tycker det här är otäckt.

— Kom då, Barbara, sa James. Vi tittar in på polisstationen och anmäler illdådet nu genast när vi ändå går förbi.

— Polisen! Är det inte lite väl tidigt? undrade Barbara. När allt kommer omkring så vet vi ju ingenting bestämt ännu.

— Vet! Vi har väldigt starka misstankar i alla fall. Och ju förr polisen får reda på detta, desto bättre.

— Men Audrey då? protesterade Barbara igen. Vi måste väl i alla fall fråga henne först? Tänk om polisen sätter fast henne för att hon inte håller sina djur ordentligt instängda. James, vi måste lugna oss med polisen.

— Gå du till Audrey eftersom du inte har bättre förstånd, svarade James stött. Jag tänker i alla fall gå direkt till polisen.

— Men vad ska det tjäna till?

— De har kanske hört nåt på polisstationen, begriper du väl? Folk som hittar djur som går lösa brukar anmäla det till polisen.

De hade nu hunnit fram till polisstationen som var en vanlig liten villa med en trädgård utanför. James öppnade grinden och gick raskt fram mot dörren. Aptitretande dofter av bacon och ägg trängde ut genom ett öppet fönster. Barbara tvekade fortfarande.

— Polisen ska äta frukost nu, det känns på lukten. James, vi kan väl vänta en halvtimme åtminstone och tänka över saken.

— Jag har tänkt, svarade James.

Han knackade på dörren och en hund satte i gång att stormskälla innanför.

— Tyst, Mark! Tyst säger jag, hördes en kvinnoröst.